

VECKOBLADET

Nr 33 webbform

101105

Söndagspromenad

Stadsparkspromenad söndagen 7 nov. Samling utanför kyrkan i Klostergården klockan 14.
1897 promenerade August Strindberg vid Observatoriet och på vallen.

Arr. Klostergårdens byalag

Midnattskören

under ledning av Gösta Petersen möter Malmö Gitarrorkester.

Solist: Sabina Zweiacker, sopran

Vita Huset (Uardavägen i Lund, bakom ICA Tornet) Fredag 19 november, klockan 20.00

[Affisch](#)

Kulturtips

Från Big Bang till happy ending - Thomas Järvheden
5 november kl 19:30 på Palladium [Läs mer](#)

Orena tankar - Dorte Olesen - Lund

På Lunds Stadsteater fredag 5 november kl 19. [Läs mer](#)

Teaterrepubliken öppnar apotek

Regissören till succéforeställningen Finanskris Krasch Boom Bang! tar er med på ännu en framgångssaga i en konkurrensutsatt bransch. Fre 05 nov kl. 19:30. [Läs mer](#)

Teaterimprovisation

Teaterimprovisation på Månteatern, Bredgatan 3 i Lund under hösten 2010.

Lör 06 nov kl. 19:00. [Läs mer](#)

VÄRLDSPREMIÄR - Minilogue vs Mathew Jonson Live

På Inkonst 6 november kl 22. [Läs mer](#)

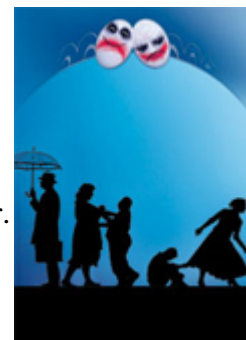
Elvis Presley – G. I. Blues

En musik & filmkväll med sångaren Henrik Solera, på BioCentrum 8 nov kl 19. [Läs mer](#)

Operaintroduktioner på Spegeln - Don Pasquale
på Biograf Spegeln 8 november kl 19. [Läs mer](#)

Matkaravan med Hanna och Linda
med Hanna Tunberg och Linda Dahl - smaka på våra nya matkulturer. guide
turer runt Möllevångstorget. Tis 09 nov kl. 16:00. [Läs mer](#)

Compagnie of Strangers
Tillsammans med Moomsteatern skapar Nina Jemth & Pelle Öhlund ett rör-
ligt, rörande konstverk. Med mörk humor och visuella spratt berättas historien om en
gammal man som minns och möter karaktärer ur sitt liv. 9 oktober - 14 november.
Ons 10 nov kl. 19:00. [Läs mer](#)

DJUR SOM DÖR- RAPPORTER

Marcus Lindeen skapar här nya spelregler för hur teater produceras i en
föreställning som kommenterar samtiden och utspelar sig här och nu, på Inkonst 11 november
kl 19. [Läs mer](#)

Stanza 11/11

Stanza har bjudit in tre alltid lika aktuella som intressanta författare och vänder sig mot prosan
med hjälp av Johannes Anyuru, Asli Erdogan och Nina Wähä. Tor 11 nov kl. 20. [Läs mer](#)

Ingen är som jag - En monologföreställning med Eva Dahlgren
På Palladium 12 november kl 19.30 [Läs mer](#)

Hela kulturcentralens [program](#)

En sprängande huvudvärk

Kriget mot terror går vidare. I Göteborg klagade en familjefar med syriskt ursprung över
huvudvärk i ett telefonsamtal med en kusin. Han sa att det kändes som om huvudet skulle
explodera. Det skulle han inte ha sagt.

Avlyssningssystemet (i dessa sammanhang är all medborgerlig integritet sedan årtionden
avskaffad) som reagerar på farliga ord tolkade huvudvärken som ett terrorhot. Polisen var
tacksam för tipset, som tycks ha nått fram klockan 2 natten till lördagen, och agerade genast.

I gryningen 30/11 bröt sig till tänderna beväpnade maskerade poliser in i tre hem, krossade
ett stort fönster i vardagsrummet, tvingade män, kvinnor och barn att lägga sig på golvet,
riktade sina skarpladdade vapen mot dem och sparkade åtminstone vid ett tillfälle ett liggande
barn i huvudet.

Under lördagen myllrade det av poliser kring shoppingcentret Nordstan. Senare släpptes
”terroristerna”, men Säpo förklarade att ”misstankarna mot männen kvarstår”. Det liknar
kurdjakten efter Palmemordet.

Kanske var avsikten att avleda uppmärksamheten från den verkliga terrorism som pågår i
Malmö genom att i stället skrämja allmänheten med terroranklagelser mot syriska
invandrare.

Händelsen avfärdas i Sydsvenskan med kommentaren ”Ett misstag”, sade Kling. ”Ett fel
helt enkelt”, sade Klang. Hur hade det låtit om israeliska terroristmisstänkta drabbats?

Gunnar Stensson

En blåslagen opposition

I det nya politiska landskapet är det möjligt att göra upp över blockgränsen. Plötsligt står både V och SD isolerade. Det har blivit lättare att andas sammanfattar ledaren i Sydsvenskan efter onsdagens partiledardebatt.

Ja nog var tongången i riksdagen en annan nu jämfört innan valet. Mona Sahlin lade sin energi i att markera avståndstagande till Sverigedemokraterna och gick sedan över till fjäskande för Reinfeldt. Lars Ohly attackerade Sahlin och Eriksson för att dessa lämnat de rödgrönas uppgörelse och i stället förhandlat fram en ny uppgörelse med alliansen om den svenska insatsen i Afghanistanfrågan. Det är inte konstigt att Reinfeldt myste när han såg hur de röd-gröna lade sina krafter på allt annat än att kritisera vår nya högerregering.

Uppenbarligen tycker Ohly om rollen som en modern Don Quijote och troligtvis stöds Ohlys politik avseende Afghanistan av en hel del som tror sig vara mot krig och elände, men den skulle om den genomfördes få ödesdigra konsekvenser för folket i Afghanistan. I reportage efter reportage uttrycker människor i Afghanistan sin oro för en för tidig avveckling av den utländska militära närvaron. För Ohly gäller bara "vi skall inte delta i ett krig vi inte kan vinna". Är detta ärligt eller är han helt enkelt dum? Som det nu blivit har "lita på er själv vänstern" med sin politik hjälpt kvar högern vid makten i Sverige och nu som extra bonus åt samma höger visat upp en opposition i internt käbbel.

Ibland kan man undra om det inte skulle behövas en revolution inom partisystemet. Det är idag som om valutgångarna egentligen inte har så stor betydelse för de som sitter längst upp. De flesta har kvar sina positioner, löner och förmåner. Det är som en teaterföreställning långt från väljarnas vardag. Vi bjuds in att rösta och allt går åt helvete. Därefter ringer media runt och frågar partiordförandena i respektive distrikt vad som gick fel och vad de vill ändra på. En expert utses och man ordnar en konferens för partikadern. Men var blir folket, väljarna röst av?

Lars-Anders Jönsson

Målade sanningar/Painted Truths

Alice Neel (1900-1984) är som nästan alla betydande konstnärer i sin konst också historiker och samhällskritiker. "Men jag sysslar inte med realism", säger hon.

Kanske kan man också säga att hennes verk formar sig till en självbiografi och till en version av ålderstrappan, den klassiska symbolen för envars liv.

De 59 målningar som visas i Moderna Muséets utställning i Malmö är en personlig skildring av liv i USA under den långa perioden från 1920-talet till mitten av 80-talet.

Alice Neel porträtterar arbetarledare, kommunister och samhällsengagerade författare under 30-talets stora depression. Hon målar de ödsliga stadsmiljöer i vilka arbetslöshetens tragedier utspelar sig.

Hennes konst under 20- och 30-tal är påverkad av Picasso och samtida latinamerikansk konst som hon har personlig kontakt med via maken, som övergav henne och tog med sig deras dotter Isabetta och flyttade till Havanna.

På 1950-talet anklagas hon givetvis för oamerikansk verksamhet av McCarthy-kommittén.

Hennes porträtt är sanningar, inte avbildningar. Ofta beskriver hon förhållandet mellan föräldrar och barn, eller mödrar och barn. Barnen framstår som känslostarka och trotsiga personligheter. Kvinnorna, i många fall gravida kvinnor som står henne nära, porträtteras i rått realistiska nakenstudier, ofta med starkt sexuellt innehåll.

Porträttet av Andy Warhols androgyna kropp med det enorma ärret över mage och bröst

efter feministen Valerie Solanas angrepp 1968 utgör en sorts sammanfattande symbol för en sårig samtid.

Mot slutet av sitt liv målar hon porträtt av äldre människor. Hon gör en sakral målning av sin fars lik, enligt latinamerikansk tradition. De hade stått varandra nära. Hon målar sin mor under de månader då hon är döende i cancer.

80 år gammal målar Alice Neel sitt första självporträtt, en nakenstudie av den åldrande kroppen. Hon sitter i en fåtölj framför en spegel endast iklädd ett par glasögon med vars hjälp hon utforskar varje färgnyans, varje form i sin åldrande, feta kropp, för att måla sant utan att försköna. Ännu en målad sanning.

Gunnar Stensson

Spårväg? Javisst!

P.G. Andersson gör det inte lätt för sej. Hans företag Trivector ska göra en förstudie om spårvagn i Lund. Inga kunde vara bättre än det och han för detta syfte. Han är inte bara enormt kunnig om både historiska och moderna spårvagnar (liksom om övrig spårtrafik), han har sysslat med många utredningar och vet vad som händer på detta dynamiska område ute i världen. Han har också ett personligt intresse och engagemang som kommer till uttryck i hans ideella insatser för olika spårhobbyföreningar.

Och så går han ut och berättar att en centimeter spårväg kostar minst tusen kronor, att Lund egentligen är en för liten stad för spårvagnar, att det sannolikt blir nödvändigt att riva hus och att den fyraåriga tidsplanen nog inte håller. Vad menar karln?

Det finns pengar

År 1885 fick två engelska ingenjörer koncession på en hästspårväg i Malmö. Den övergick i maj 1887 till Malmö Spårvägs AB som började lägga ut spår i juli och invigde första sträckan den 27 augusti. Ibland går det undan! Om detta kan man läsa i P.G. Andersson & Anders Forsbergs bok "Malmö elektriska spårväg 100 år", 2006.

När Helsingborg fick spårväg 1903 hade staden cirka 30 000 invånare.

Dagens prislapp på spårväg i Lund är 900 miljoner kr. Det samlade värdet av Lundabornas personbilar är cirka 3 miljarder.

Tid, storlek och pengar är alltså inga oöverstigliga problem. Än rivningarna då? Det är knepigare. Internationella jämförelser från Lundageografen Tommy Book och andra visar att spårvägarna generellt har haft svårt att tränga in i medeltida stadskärnor, och här i Lund tycks svängen om Kyrkogatan vara den optimala sträckningen. Men just nu omformas ändå bebyggelsen söder om kyrkan. Om man river det inte särskilt ärevärdiga huset med bokhandeln Arken och låter gångbanan göra en böj inåt kvarteret kan man ge spårvägen en frikostigare radie så att skengnisset inte behöver störa gudstjänsten. Det sämre alternativet är att låta spårvägen gå i Nygatan och följa kanten av Stadsparken. Själva gatan är inte särskilt gammal med Lundamått mätt och bebyggelsen utmed dess västra sida kommer ändå att spolieras när järnvägen byggs ut till fyra spår.

Bjerkemos blindspår

Nej, det stora problemet ligger (som Sydsvenskans Jan Samuelsson påpekar) i opinionen och politiken. Det har redan dykt upp insändare som ifrågasätter projektet, och politikerna är inte okänsliga för vad medborgarna tycker. Och så ska det till en viss gräns vara.

Kritikerna kan hämta stöd hos Sven-Allan Bjerkemo, som i tisdagens Sydsvenska påstod att det finns smidigare och billigare lösningar. Han har varit ute och fotograferat olika bussbaserade system i bland annat Essen, Caen och Utrecht. Det som emellertid förenar dem

är att de i princip inte har fått några efterföljare. De har drabbats av tekniska problem, deras kostnader närmar sej spårvagnarnas. Medan den mer eller mindre konventionella spårvagnen (åter)etableras i stad efter stad. Läs mera i Thomas Johansson & Thomas Lange, ”Persontransporter i långa banor”, 2008.

Dessutom bortser Bjerkemo från en central omständighet. Lund driver sitt projekt tillsammans med Helsingborg och Malmö vilket ger stora ekonomiska fördelar. Det är varken solidariskt eller praktiskt att bryta upp från det samarbetet.

Bra med klarspråk

Hur som helst får vi en debatt eller rentav en opinionsstorm, och då gäller det för politikerna att stå pall. Det gäller att inte förfalla till tron på några enkla utvägar à la Bjerkemo. Att inte glömma klimatmålen, att inte skylla på region och regering. Visst är det önskvärt med stöd utifrån men det finns som sagt pengar: Lundaborna har bilar för tre miljarder.

Det är inte billigt eller enkelt med spårväg, och det är trots allt bra att P.G. Andersson pekar ut svårigheterna redan för början.

Sen man man undra om det planerade nätet verkligen är det optimala. Om inte spåret till ESS borde fortsätta rakt ut till Sandby och om inte linjen till Staffanstorp borde utformas för duospårvagnar så att Dalbyborna kunde komma till Lund den vägen.

Gunnar Sandin

Bred politisk enighet om ny översiktsplan – men DV sa nej

Nu har Lunds kommun begåvats med en ny översiktsplan. En översiktsplan skisserar i grova drag hur mark- och vattenområden ska användas och om var nya bostads- och verksamhetsområden ska vara belägna. En annan viktig del av en översiktsplan är planering av den framtida trafikinfrastrukturen och vilka trafikslag som ska prioriteras.

Den nu antagna översiktsplanen sträcker sig fyrtio år framåt i tiden. Den antogs av fullmäktige i en bred enighet alltifrån Vänsterpartiet till Moderaterna. Centern och Demokratisk Vänster var de enda partier som inte stödde planen utan röstade för avslag. Centern därför att man inte ville bygga så många bostäder som planen ska ge möjlighet till – Lunds kommun ska ha en planberedskap för att bygga minst 900 bostäder per år. DV gick stödde givetvis den höga beredskapen för bostadsbyggande, men sa nej till den ändå på grund av att planeringen är inriktad på fortsatt utbyggnad av stora bilvägar och trafikplatser – trots spårtrafiksatsningen till Brunnhög.

Nedan följer DV:s reservation till planbeslutet.

DV:s reservation

Förslaget till Översiktsplan 2010 har många förtjänster. Till förtjänsterna hör en planberedskap för byggande av minst 900 bostäder per år, men även en hel del skrivningar som värnar om miljö och klimat, t ex satsningen på spårvagnstrafik, betoningen av att stärka och utveckla stadsdelscentra och att aktivt använda balanseringsprincipen.

Lunds kommuns två olika klimatutsläppsmål

Beklagligtvis visar det sig att de positiva skrivningarna om miljö och klimat inte återspeglas i de konkreta förslagen till åtgärder. Översiktsplanens klimatmål bygger på att den ska bidra till att minska utsläppen av växthusgaser till 85% fram till år 2050. Fullmäktiges mål för växthusgasutsläppen, som antogs för ett par månader sedan, är att de ska minska med 50 % till år 2020 och vara nära noll år 2050. Fullmäktige avstod från att ändra målnivån i förslaget

till översiktsplan, vilket innebär att fullmäktige har satt upp två olika mål för år 2050. De dubbla, sinsemellan olika målnivåerna är ägnade att skapa förvirring och bristande tilltro till kommunens vilja att verkligen nå en utsläppsnivå nära noll om 40 år.

Bilresandet måste halveras

Den samlade mängden åtgärder som fordras för att nå de uppsatta miljö- och klimatmålen kan givetvis inte rymmas inom ramen för ÖP 2010. Men vad lundaborna har rätt att förvänta sig är en översiktsplan som aktivt bidrar till att nå målen. Dessvärre gör ÖP 2010 inte detta. Den tvärtom motarbetar målen genom förslag om en massiv utbyggnad av vägtrafiken. Enligt den av kommunen framtagna s.k. Klimatbasutredningen krävs, för att översiktsplanens lågambitiösa klimatmål (utsläppsminskning med 85 % till år 2050), att den totala ressträckan med bil jämfört med idag minskas till hälften fram till mållåret 2050. Om utsläppen ska vara nära noll år 2050 måste givetvis bilresandet minska ännu mera än vad som framgår av Klimatbasutredningen.

Översiktsplan 2010: ”Biltrafiken måste få öka!”

Fullmäktiges majoritet väljer att anta en plan som innebär att kapaciteten i bilinfrakturen kraftigt byggs ut, dvs. planen ger en kraftfull stimulans till ökad biltrafik. (och i viss mån flygtrafik). En rad föreslagna åtgärder måste enligt Demokratisk Vänsters uppfattning utgå ur planen för att Lunds klimat- och miljöpolitik ska ha möjlighet att nå målen. Här följer några exempel på åtgärder som fullmäktige beslutat om men som är kontraproduktiva i förhållande till miljö- och klimatmålen:

1. Nya trafikplatser på E22:an vid Brunnshög, Östra Torn/Ideon och en ny trafikplats vid Lund Södra
2. Ny bilväg mellan Brunnshög och Norra Fälåden
3. Planen föreslår en ny Yttre Norra Ring, dvs. en väg mellan Odarslöv/Brunnshög och E6 via Vallkärra station
4. Åkerlund & Rausings väg ska enligt planen förlängas över Höje ås dalgång och anknyta till väg 108
5. Trafikverkets planer på att bygga ut väg 16 till en fyrfilig väg med nära-nog-motorvägsstandard välkomnas i planen
6. Vägen mellan Odarslöv och Södra Sandby ska byggas ut
7. Lunds kommun är enligt planen beredd att ställa mark till förfogande för ett reservat för ny landningsbana vid Sturup

ÖP 2010 är en plan för ökad biltrafik, vilket också slås fast i planen. Därmed framstår de uppsatta målen, även planens egen lågambitiösa målnivå, som ett illusionstrick.

Inget om ”tysta miljöer” i planen

Det framgick också vid fullmäktiges behandling av översiktsplanen att den borgerliga majoriteten i Byggnadsnämnden inte fullföljt fullmäktiges uppdrag (som finns angivet som åtgärd 5.21 i LundaEko) att utpeka s k tysta miljöer och föreslå åtgärder för att skydda dessa. Fullmäktiges majoritet tyckte, märkligt nog, att det var helt i sin ordning att negligera fullmäktiges uppdrag. Det är synnerligen anmärkningsvärt att fullmäktige inte tar sina egna beslut på allvar.

Därför yrkade Demokratisk Vänster avslag på planen

Av formella skäl inte är möjligt att göra ändringar i förslaget när det väl har lagts på fullmäktiges bord – ja eller nej är det enda som är möjligt att i sak yrka på. Eftersom vi inte kan ställa oss bakom en plan som under de kommande fyrtio åren fortsätter att främja bilismen och motverka en aktiv och verkningsfull miljö- och klimatpolitik yrkade vi avslag på planen i sin helhet.

Ulf Nymark, Demokratisk Vänster

Afghanistan - Opportunistisk miss

Så vek sig S och MP beträffande Afghanistan. Hela den politiska debatten om den svenska insatsen pågår i en sorts bubbla, isolerad från verklighet och kontext, som Pierre Schori uttrycker det. En dimridå av floskler döljer att det handlar om en nioårig oförsvarlig insats som endast lett till att extremismen ökat sin makt medan folket fått betala priset, precis som i Irak.

De sex partierna bakom överenskommelsen om den fortsatta svenska insatsen kommer att få mycket att bortförklara de närmaste månaderna och i värsta fall åren.

”Vi i Vänsterpartiet tycker det är viktigt att vi säger samma sak i valet som före”, säger Lars Ohly. DN 2.10. Det ställningstagandet är inte bara mer realistiskt utan säkert också taktiskt fördelaktigt.

I stället för att argumentera vidare överlåter jag ordet till några av DN-skribenterna tisdagen 2/11:

Ewa Stenberg, journalist, på nyhetsplats: ”Målen har varierat. Ibland har tonvikten legat på att bekämpa terrorism, ibland på att bekämpa narkotika och ofta om att låta afghanska flickor gå i skola och bygga ett bättre land. Det finns också andra motiv som sällan nämns. Stabilitet i kärnvapenmakten Pakistan och gott samarbete med USA och Nato är sådana.

Men trots att det nu finns 150 000 soldater i Afghanistan är säkerheten sämre än den varit sedan invasionen 2001.”

Pierre Schori. ”Regering och partiledningar tycks leva i en från verklighet och kontext isolerad bubbla. Den propagerade myten om att det inte går att bistå afghanska kvinnor utan vapenmakt avvisas av en lång rad exempel. Idag finns inte en enda soldat under FN-flagg.”

Lasse Bengtsson som arbetar för den svenska Afghanistankommitten. ”På frågan om vi behöver stöd av militären svarar vi nej. Tvärtom – en sammanblandning mellan den militära insatsen och vår vore förödande.”

Göran Rosenberg. ”Det ursprungliga mandatet från FN:s säkerhetsråd var att under sex månader(!) upprätthålla säkerheten i Kabul med omnejd efter talibanregimens fall. Sedan dess har det gått nio år. Vem som har gjort den svenska bedömningen att undan för undan utöka och förlänga den svenska militära insatsen i Afghanistan förblir oklart.

DN:s huvudledare 2.10. ”Men priset för att bara låta den militära insatsen rulla på är också högt. Nästan tio år har gått sedan den inleddes och ett militärt avgörande ter sig idag minst lika avlägset som tidigare.”

Gunnar Stensson

Dags för bokslut och nystart

Det händer mycket, och det kräver kommentarer i VB, lundavänsterns främsta tankesmedja. Det finns ärenden man kan behöva tänka över så här under årets tristaste helg. Inte minst finns det saker att säga vid en tidpunkt då 90 procent av svensk offentlighet är ense om att döma ut Vänsterpartiet som ett exteremistparti som nu står isolerat och som förtjänar att ytterligare isoleras och helst utplånas.

Göran Greider på fel spår

Låt oss först ta Afghanistanhållningen. Jag vill påstå att om Ohly hade vacklat där så hade han mötts av ett totalt uppror i partiet. Det var illa nog med de kompromisser han gjort tidigare, men som ändå kunde försvaras med den rödgröna enigheten. Och då är det häpnadsväckande att läsa Göran Greider i Dala-Demokraten som säger att Ohly borde ha gett sig i frågan och ställt upp på den borgerligt-socialdemokratiska linjen. (V) begick ett stort misstag säger Greider. Varför? Inte sakligt vad gäller svenska trupper i Afghanistan – där delar Greider V.s

hållning. Men V missade ”en chans att ge partiet ett verkligt genombrott i det parlamentariska spelet. Hade (V) varit med på denna överenskommelse om Afghanistan så hade borgerligheten, kanske för all framtid, förlorat ett demoniseringsverktyg: att utmåla vänsterpartiet som något totalt opålitligt och knappt hemmahörande i svensk demokrati hade blivit mycket svårare.”

Jag refererar Greider så utförligt därför att jag nästan alltid är enig med honom i hans bedömningar. Men här är det omöjligt att dela hans åsikt. Han är naiv om han tror att borgarna skulle sluta demonisera (V) om vi ställde upp på deras sida. Förmodligen skulle det anses särskilt demoniskt. Han gör dessutom en sofistikerad och taktiserande bedömning som är orimlig i en så central fråga som Sveriges deltagande i ett krig.

Socialdemokraterna kommer att få ångra sig

Tvärtom tror jag att det är socialdemokraterna som har begått ett stort misstag och det är betecknande att ännu på torsdagskvällen har Dagens Arena inte lyckats formulera en ledare i ämnet. Men man kunde ha lärt sig av historien. Vi är en del som minns hur S och gamla VPK engagerade sig i Svenska Kommittén för Vietnam i mitten av 60-talet och bekämpade den radikala FNL-rörelsen. Det innebar att en generation av de unga och mest aktiva ställde sig mot socialdemokratin, vilket fick allvarliga konsekvenser på sikt, vilket bl.a. har retts ut i en liten skrift av Gunnar Fredriksson.

Ja, V får nu ensamt företräda en fredsoption som borde finnas på sina håll ända in i borgerligheten. Just Fredriksson tillsammans med Eva Moberg, Maria-Pia Boethius m.fl. skrev ju kraftfullt (3 nov i SvD).om hur de svenska trupperna bara är ett sätt att ställa in sig gentemot USA och göra Sverige moget för Nato-anslutning. Jo, så är det förstås, och det var det redan för regeringen Persson. Man undrar bara om folk som Per T. Ohlsson och hans lärjungar på Sydsvenskans ledarredaktion själva tror på att det handlar om flickskolor och demokrati.

Då kan man också fråga sig: Var är de svenska författarna, kulturpersonligheterna, debattörerna – de som var så viktiga för Vietnamopinionen? Tänker de fortsätta att huka sig under tidsandan? Vakna, allt handlar väl inte om jobbskatteavdrag!

Hade Neergaard rätt?

Det är nu också ett tillfälle att göra ett bokslut över det röd-gröna samarbetet. Vi var många som ansåg att det var bra att V jobbade ihop med S och Mp, men som inte önskade ett gemensamt regeringsprogram före valet. Ett sådant skulle vara olyckligt för alla de tre partierna – det skulle hindra dem från att utveckla sin profil och därmed entusiasmera och fånga egna röster. Men så slog Mona Sahlin till och fick ihop det med Mp.

Vänstersocialdemokrater och LO slog förstås bakut och krävde att V också skulle inbjudas. V kom i en tvångssituation och vi hade gjort oss omöjliga om vi sagt nej. Några av de mest ortodoxa gjorde dock det, t.ex. lundasociologen Anders Neergaard som lämnade partistyrelsen i protest.

Hur det gick vet vi – vi genomled en valrörelse där man knappt fick nämna Afghanistan eller det groteska friskolesystemet. Hade då Neergaard rätt? Jag tycker inte det. V är från början en vänsterflygel av S och fortsätter som sådan. Vad gäller Mp är det en självklarhet att om man ska göra något åt miljöhoten så måste det till samhällsåtgärder och ett tänkande som inte rymms på den borgerliga sidan. Också Mp kommer att tvingas bekänna färg och kanske splittras. Vi är alla tre vänsterpartier eller någon sorts socialdemokrater om man föredrar den termen. Det är klart att vi måste samarbeta på sikt. Vad vi gjorde var en nyttig övning, lärorik och positiv redan på lokalplanet, men förhoppningsvis under friare och klokare former i framtiden. I huvudsak var det Monas fel att det blev så här. Hon borde ha tagit det lugnt och diskuterat med alla. Det finns en del att säga om partiledningen i V också, men det sparar vi till ett senare tillfälle.

Lucifer

Krönika den 3/11–2010. Publicerad i VLT 2 nov

I november hade landstingsfullmäktige sitt första sammanträde för valperioden. Inför uppdraget som ledamot har jag grubblat över varför ingen älskar sitt landsting. För ett antal år sedan råkade man göra två undersökningar i samma del av landet. I den ena frågades om vilket förtroende de svarande hade för sjukvården och fick toppresultat.

I den andra frågade man vad folk tyckte om landstingets sätt att sköta sjukvården. Bottenbetyg! Men med tanke på att landstingen svarade för 90% av sjukvården och finansierade det mesta av de övriga 10% var det lite märkligt

För om sanningen ska fram – och det ska den väl – är vår sjukvård i de flesta internationella jämförelser i topp både vad gäller resultaten i sig och i förhållande till de ganska måttliga kostnaderna sett som andel av BNP.

Där vi ofta kommer sämst ut är ”tillgänglighet”. Dvs när man söker för ganska bagatellartade åkommor, vilket flertalet av oss gör. Det försöker man nu råda bot på genom att allt mer kvalificerad läkartid går åt till vad som i branschen kallas ”snorjour”. Delvis till priset av försämringar för de riktigt sjuka. De är ju relativt få. Men kanske är det så vår nya, sköna värld ska organiseras? För jag tror det är en av de historiska orsakerna till det märkligt oälskade landstinget. Att vården helt enligt prioriteringsbeslutet fördelats efter behov.

Vidare verkar förväntningar öka på ungdom, hälsa och rent av evigt liv.

Sedan är stora organisationer sällan lätta att älska. Inte heller för de anställda; vårdens ambassadörer. Läkare i chefsställning slits förstås mellan arbetsgivaren och uppdragsgivaren patienten. Tyvärr medför det till många reportage med bekymrade doktorer i vita rockar och till synes okänsliga landstingspolitiker som har den delikata uppgiften att fördela ändliga resurser till närmast oändliga behov. Helhetsansvar är svårt när det handlar om hälsa, lidande och död.

Mycket kan säkert förbättras men kanske är det ändå så att landsting är det sämsta sjukvårdssystemet – fränsett alla andra?

Stig Henriksson

"Den sjuke gör ett dåligt val om han gör sin läkare till arvtagare."

Danskt ordspråk

Hemlig amerikansk underrättelseorganisation i Oslo kartlägger norrmän

Den amerikanska ambassaden i Oslo har byggt upp en hemlig organisation med uppgift att kartlägga och övervaka norska medborgare, helt utan rättssäkerhetsgarantier. Även om det inte är olagligt att fotografera demonstrationståg som går genom Oslo är det djupt obehagligt att inte veta hur sådana bilder används, skriver Aftenposten.

Obehagligt är det också att en tidigare antiterroristchef i norsk tjänst använder sin expertis till att bygga upp en övervakningsorganisation med norsk pensionerad underrättelsepersonal åt ett annat land.

USA har liknande underrättelseverksamhet i flera länder. Förekommer sådan också i Scerige?

Vi minns hur IB under Vietnam-kriget upprättade listor över FN-lärer och andra kritiker av USA:s krig och att dessa listor skickades till CIA, i många fall till stor skada för svenska medborgare.

Har denna verksamhet fortsatt i hemlighet? Eller har en helt ny hemlig amerikansk

underrättelseorganisation byggts upp i Sverige? Har det i så fall skett i samförstånd med svenska myndigheter?

Eller har svenska underrättelseorgan brända av erfarenheterna från IB-skandalen helt avstått från sådant samarbete?

Var det kanske en sådan organisation som tipsade polisen i Göteborg natten till den 30 november?

Källa Aftenposten 4/11, Ubesvarte spørsmål om USA-overvåking.

Gunnar Stensson

Veckans citat

USA:s krig och fördrivningen av kristna i Irak

”Det är tragiskt och ironiskt, som Robert Fisk påtalar, att det var två troende Bushpresidenter som skickade trupper till Irak, men att båda krigen bidrog till en utrensning av kristna.”

Rakel Chukri, Sydsvenskan 4/11

Läsarkommentar i Afghanistanfrågan

”Det händer kanske en gång per år, ungefär, att Lars Ohly har rätt. Nu har han det, igen.”

Aftonbladets nätupplaga 1 nov.

Partiledarfrågan i V

”Vi trampar på i samma ullstrumpor – det fungerar inte. Samma personer har suttit i ledningen hela tiden. Vi behöver ett nytt ledarskap som inte är kopplat till ett försvar för kommunismen. Det blev för mycket – för länge.”

Carin Högstedt, ordf. V Kronoberg i DN 2/11

Grönt och rött

Valkampanjen i år var den roligaste jag upplevt. Särskilt de blåsiga manifestationerna på Mårtenstorget. Lördag för lördag förtätade de rödgröna sina budskap. Lördag för lördag blev det på en gång tydligare och bättre artikulerat. Lördag för lördag steg entusiasmen.

En kulmen nåddes när Anders Almgren, Sven-Bertil Persson och Mats Olsson framträdde gemensamt, stödda av fanfarerna från det vecka för vecka alltmer månghövdade och samspelade Röda Kapellet.

Förtroendet, värdegemenskapen och entusiasmen är ett politiskt kapital som inte får förslösas under den kommande mandatperioden, oavsett vilka snedtramp partiledningarna gör i riksdagen.

Om fyra år ställer också Miljöpartiet upp, efter att ha genomgått en imponerande förnygring och förnyelse här i Lund.

Gunnar Stensson

Afghanistan

Det ökända säkerhetsföretaget Blackwater, idag Xe Service, anklagas för att i Afghanistan ha dödat civila.

Först hyste president Hamid Karzai planer på att förbjuda de utländska privata säkerhetsfirmorna. Skälet var deras inblandning i dödandet av civila. Det finns minst 4000 utländska privata beväpnade så kallade säkerhetsvakter i landet. Deras impopularitet smittar av sig och presidenten har nog av problem ändå. I slutet av sommaren krävde han att de privata säkerhetsfirmorna skulle vara ute ur landet före årets slut.

Nu har den afghanske presidenten ändrat sig. Ett par dagar efter det att Xe tecknat ett femårigt avtal med Obama-administrationen öppnade Karzai åter dörren för företagen.

Åter avslöjas att landets president, Kabuls borgmästare kallad, inte är herre i eget hus. Inte endast talibaner och andra motståndsgupper utmanar honom. Även hans utländska stödtrupper och deras regeringar struntar i honom; det fikonlov som ska ge deras "närvaro" legitimitet.

Karzai har utsatts för ett massivt tryck.

En rad så kallade hjälporganisationer hotade lämna landet om deras säkerhetsvakter utvisades. Åter avslöjas lycksökare och politiska aktörer i branschen. Seriösa biståndsorganisationer håller säkerhetsföretagen på minst dubbel armlängds avstånd.

Det civila biståndet kräver säkerhetsstyrkor...

Anders Davidson

Uppmuntrande

Snålblåst, duggregn och skithal gytta. Hur uppmuntrande är då inte bläsänderna med sina ljusa ansikten, blanka rödbruna huvuden och vita vingteckningar, guppande på det rinnande vattnet, som eroderar stigarna, ropande: Mio! Mio!